

LŐNHÁRT MELINDA versei

Rózsaujjú hajnal

Tudod, a rózsaujjú Hajnal
is egy szajha,
de néha mégis rád talál,
látja Párizst, és benne téged.
Kétélú kardvirág a július,
elgurult aranyalma a nyár.
Hány születés és hány halál,
amíg a szó, a sebészkes,
a kindzsál felszeletel,
szíven talál.

November

Vércseppek, fekete bogyók,
tüskék fésűjén fennakadva
őrzik a kulcsra zárt pillanatot.

Szétpukkadt vízhólyag az ég,
hófehér tenyerén
naptükörtojás,
gomolygó ködfátyolcafatok,
ma is elmarad a havazás,
az álom fehér gyolcsot
szó körém.

Sziszifuszi kő

*„miért nő a fű, hogyha majd leszárad?
miért szárad le, hogyha újra nő?”*

(Babits Mihály)

A Monostor minden nyáron befalaz,
mészbe kever, betonba önt,
épült itt már éppen elég
templom, bank és Déva-vár,
fallanszter, futószalag, bizniszcég,
miután csődbe ment a gyár.
Százezer ugyanolyan apró
börtönablakot látok.
Nincs kocsisom, csak gyermekem,
mint a mesékben: három.
Békésen alszanak. S ez az egy
pillanat, mielőtt felgördül a Nap,
a sziszifuszi kő, tiszta, szerethető.
Ilyenkor szárnyát bontja egy madár,
és jeleket ír az égre.

Körforgás

Lepereg minden, mint a vakolat.
Mint homokórába zárt üzenet.
Valaki továbbírja majd az életed.
Valaki továbbéli majd a versedet.